

Мені часом спадає на думку,
що інтерес суспільства до літера-
тури більш-менш пропорційний
інтересу письменників до життя
суспільства.

Короткий календар сезонних срачів фб-українця:

а) 1 січня — день народження Провідника
у залишках вчорашнього олів'є.

б) 7 січня — міщуки, знайте: те що ви вва-
жаєте колядкою — «дайте, дядьку, п'ятака» —
це не колядка. Це примовка до щедрівки.
Люде холіварять переважно стосовно рецептів
куті (пиляйте мене тупою пилкою, але кутя з
рису — це не калиново).

в) 14 січня — старий Новий рік — нонсенс
оксиморонний. Ніде не святкують. Жах. Азія.
Але Маланка і вертепи — це прекрасно.

г) 19 січня — стрибати чи не стрибати в опо-
лонку.

д) 14 лютого — чи калиново святкувати день
Святого Валентина. Чи дарувати валентинку

начальнику і як запобігти при цьому небажаному підвищенню?

д) Середина лютого — середина березня — Масленніца (Масниці) чи Колодка, чи питоמו їсти українцю бліни з водкою під баянчик чи краще закусувати варениками з сиром?

е) 23 лютого — шозанафіг (українці вже не празнують, але в онлайн-шопах ще знижки на шарпетки і дезіки «мужественним зацітнікам»).

є) 8 березня — свято кохання і жіночності vs Клара Цеткін, Роза Люксембург та ZOG.

ж) 9 березня — освіживши у пам'яті поезії Кобзаря за той незрозумілий вихідний, українство єднається, згадуючи великого Тараса. Щоправда, у декого є непереборне бажання зняти з Тараса кожуха і шапку.

з) Білити чи не білити дерева перед Великоднем? Чи корисно? А бордюри?

и) Великдень: куліч vs паска. Після зтяжних позиційних боїв українство таки вибило кулічі із деяких торгівельних мереж. Втім, як правильно — люкрувати чи не люкрувати пасочку — теж потенційно холіварна тема і після

остаточної капітуляції куліча має шанси вийти на перший план.

і) Поминальний тиждень — як правильно пити чарку за упокій рідних: на цвинтарі чи вже вдома?

ї) Светлий празднік первомай, скажем ми арбайт махт фрай. Свято з гострим присмаком лівацтва. До якого теж мають стосунок Роза Люксембург, Клара Цеткін та ZOG. Українці тим часом, на зло ZOG, свято праці переважно святкують садячи городи.

й) 9 травня. Український геловін. На вулиці виходять сили зла.

к) Червень — липень. Без прив'язки до дати. Українство у відпустці, поглянувши на морський овид, задається резонним питанням — як правильно — чайка, мартин чи чібіс.

л) Серпень — єдиний місяць без холіварів. День Прапора, День Незалежності — дата одностороння для будь-якого українця, холіварів не викликає, і це прекрасно. Наприкінці місяця розпочинається Картопля-фест. Українську націю поставити у двозначну позу може тільки картопля. На городах стоять раком і академі-

ки, і драгділлери. (Не смійтеся, у драгділлерів теж є мама у селі й у неї сорок сотих городу). Холіварів немає, нація єднається довкола спільної мети.

м) Перше вересня. Дві вкрай сумні дати. Перший дзвоник і Гітлер почав Другу світову війну.

н) 31 жовтня. Геловін. Чи хеловін? Люди, які у 80-х перебиралися чортами на Маланку звинувачують тих, хто сьогодні перебирається вампірами і зомбі на Геловін, у пропаганді сатанізму.

о) Листопад. Пік політичної активності українців. Саме час засукати рукави і натовкти воріженькам боки.

п) Грудень. За яким календарем слід святкувати Різдво? Чи має святий Миколай приносити начальнику цукерки, чи лише різочки і вуглинки. А якщо цукерки, то які? Чи не конфета «Тузик» дуже вкусна?

Чи калиново їсти олів'є під «зльогкімпаром» на Інтері.

* * *

Аби ви знали, найбільше для Кременця зробив великий князь Свидригайло Ольгердович. І більше того, він мешкав у Кременці цілих дев'ять років, що надає вагомій підставі вважати його кременчанином. Він є однозначно темним персонажем у польській історіографії, і вкрай недооціненим у нашій. І, як на мою думку, замість солдата, що кидає гранату в Миколаївський собор, там мала б стояти постать князя Свидригайла, що задумливо дивиться на місто і містян.

* * *

«Veni, vidi, vici»...

Юлій Цезар, либонь, і був першим блогером. Просто «Твітер» тоді ще не винайшли.

* * *

Так, останній німецький гарнізон здався 4 вересня 1945. Не, не тому, що вони були такі несамовито героїчні... Просто це була німецька метеостанція на полярному острові непо-

далік Шпіцбергена. Вони одразу як почували, що фатерлянд капітулював, теж вирішили здатися, про що телеграфували відкритим текстом, і англійці пообіцяли їх взяти в полон, але чи то забули, чи то вирішили почекати щось попутне, щоб не палити тонни казенної солярки заради кількох німців. Попутній корабель ішов аж 4 вересня, про що британці повідомили німців. Мабуть, це була найщасливіша капітуляція, враховуючи перспективи полярної зимівлі.

* * *

Оповіді вам, люде, байку про перший спецназ в історії людства. Загалом, у Першу світову більшість армій мали штурмові групи, але вони були у складі піхотних підрозділів, і тільки італійці створили окремий рід військ. Взагалі, італійці мають репутацію таких собі вояк. Але це далеко не завжди заслужено. Адже саме італійська армія перемогла так любу деяким нашим письменникам лагідну бабцю Австрію. Отже, одному італійському генералу спало на думку створити спеціальний штурмовий підрозділ відчайдушів-зарізяк, здатних іти зразу

за артилерійським вогневим валом і захопити ворожі позиції, доки ворог ще ховається по бліндажах. Назвали це формування «Ардіті». Фактично їхньою головною зброєю були ножі і гранати, навіть пістолети були тільки в офіцерів. Вони взяли участь у найбільших битвах тієї війни і внесли перелом у вирішальну битву при П'яве, зробивши майже неможливе — форсувавши річку під час паводка, і захопили ворожі позиції, т.зв. «каймани П'яве». «Ардіті» часто зазнавали важких втрат, однак, у них ніколи не бракувало охочих. «Ардіті» не гнили в окопах, не здійснювали виснажливих піших маршів, їх возили автомобілями, мали більше відпусток ніж піхотинці, та з дисципліною там було зовсім інакше. Публіка там збиралася небезпечна, переважно ті, кого намагалися здихатися офіцери у піхотних частинах. Вони не брали полонених, і їх у полон не брали. Але всі війни колись закінчуються і «ардіті» повернулися додому, у повоєнні злидні та безробіття. Тому за їхню прихильність особливо боролися радикальні політики вулиці — фашисти і комуністи. І колишні герої десь у темних провулках завзято

стріляли і різали один одного заради інтересів своїх партійних боссів.

Зрештою, естетику «ардіті»: чорну сорочку та вітання (те, що тепер називають зігою) перейняли фашисти.

Яка мораль? Не буде ніякої моралі.

* * *

Взагалі, аналогії середини 30-х років минулого століття із сучасністю доволі моторошні.

Тогочасна Іспанія, де великі держави вмили руки, оголосили нейтралітет та вдавали, що не бачать там частин регулярної італійської, німецької та Червоної армій (офіційно — добровольців, же звісно, зі своїми танками і літаками, які можна купити у будь-якому воєнторзі), перетворилася на майданчик для випробування новітньої військової техніки та нових стратегій з одного боку країн осі, з іншого боку — Радянського Союзу. (Така собі Сирія тих часів).

Зокрема, антигуманної новітньої на той час — масованого бомбардування міст, щоб змусити капітулювати країну через жахливі

жертви серед цивільного населення. Вперше це випробували німці й італійці на іспанській Герніці. Саме «громадянська» війна в Іспанії визначила обличчя і характер Другої світової війни.

У Сирії ноухау — це хімічні атаки в густонаселених міських кварталах.

* * *

Читаючи Черчілля.

Загалом, те, що світова війна неминуча, великі держави зрозуміли вже у 1935, коли Гітлер перестав приховувати від світу німецьку воєнну міць. Наступні чотири роки поспіхом йшла мілітаризація колишніх країн-переможців, котрі почали прокидатися після десятиліть панування пацифізму та роззброєння і почалися дипломатичні ігриська по фомуванню майбутніх військових блоків обома сторонами. Звісно, не було ніяких віроломних нападів, до війни готувалися усі.

* * *

Зауважу, що у країні, де за суспільним договором бізнес платить податків рівно стільки, скільки вважає за потрібне, і кожен бізнесмен

має у блокнотику чорну бухгалтерію чи на своєму ноутбучику програмку, яку софтовики-розробники делікатно називають управлінським обліком, доти кожна спроба держави зібрати «кесареве» завжди закінчуватиметься гівултом «держава душить бізнес».

Так, податки мають бути прості, зрозумілі та посильні, але їх мають платити всі, а не лише підприємства державної форми власності та українські підрозділи транснаціональних корпорацій.

* * *

Між тим, а ви, люде, знаєте, чим Червона армія займалася у той час, коли англійський експедиційний корпус і рештки французької армії спливали кров'ю на пляжах під Дюнкерком? Правильно! Червона армія саме в той час окупувала країни Балтії.

* * *

А якими злими вітрами історії розвіяло тих майстринь, що прикрашали порожні радянські магазини вирізьбленими на брилах маргарину трояндами?